

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2010 r. na posiedzeniu niejawnym
sprawy z protestu H. G.

przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

postanawia:

pozostawić protest bez dalszego biegu.

Uzasadnienie

H. G. wniosła protest przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej, zarzucając naruszenie przez Państwową Komisję Wyborczą „przepisu art. 29 ustawy o wyborze Prezydenta, a także § 14 ust. 5 Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 sierpnia 2000 r., w sprawie spisu wyborców (...)”, w wyjaśnieniu zamieszczonym na swojej stronie internetowej, dopuszczającym uwzględnianie przedkładanych przez wyborców zaświadczeń o prawie do głosowania, także wówczas gdy były one pozbawione pieczęci urzędowej organu sporządzającego spis „w górnym lewym rogu”. W jej ocenie, wyjaśnienie PKW pozostaje „w rażącej sprzeczności z treścią art. 29 ustawy (...) a także § 14 ust. 5 Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 sierpnia 2000 r. (...)” a „umożliwienie posługiwania się wyborcom zaświadczeniami nie odpowiadającymi

urzędowemu wzorowi, stanowi naruszenie ustawy i to w sposób, który mógł mieć wpływ na wynik wyborów (...).”

Państwowa Komisja Wyborcza wyraziła stanowisko, że zarzuty protestu są bezzasadne, stwierdzając że wnosząca protest nie wskazała, że kwestionowane przez nią stanowisko PKW miało wpływ na wynik wyborów, nie przedstawiła także dowodów, „ani nawet nie uprawdopodobniła, że wpływ taki mieć mogło.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 129 ust. 2 Konstytucji RP wyborcy przysługuje prawo zgłoszenia do Sądu Najwyższego protestu przeciwko ważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej na zasadach określonych w ustawie. Ustawa z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 72, poz. 467 zwana dalej ustawą) stanowi, że wnoszący protest powinien sformułować w nim zarzuty oraz przedstawić lub wskazać dowody, na których opiera swoje zarzuty (art. 73 ust. 3). Przedmiotem zarzutów może być naruszenie przepisów niniejszej ustawy lub dopuszczenie się przestępstwa przeciwko wyborom, jeżeli to naruszenie lub przestępstwo miało wpływ na wynik wyborów (art. 72 ust. 1 ustawy).

Podniesiony w proteście zarzut, nie tyle dotyczy wyboru konkretnego kandydata na urząd Prezydenta Rzeczypospolitej, co naruszenia art. 29 (powinno być 33 ustawy), przewidującego możliwość wydawania przez urząd gminy zaświadczenia: o prawie do głosowania w dniu pierwszego głosowania oraz o prawie do głosowania w dniu ponownego głosowania. Nie odnosząc się do trafności i zgodności z prawem przedstawionego przez składającą protest wyjaśnienia PKW w tej kwestii, trzeba przypomnieć, że podstawą protestu może być naruszenie przepisów niniejszej ustawy, jeżeli to naruszenie miało wpływ na wynik wyborów oraz przedstawić lub wskazać dowody, na których opiera swoje zarzuty. Oznacza to, że nie jest wystarczające powoływanie naruszenia przepisu, ale konieczne jest wskazanie dowodów, że naruszenie to faktycznie doprowadziło do dopuszczenia do udziału w głosowaniu konkretnie wskazanych osób posługujących się niewłaściwym (sprzecznym z prawem) zaświadczeniem przez konkretną obwodową komisję wyborczą. Wobec braku przedstawienia dowodów w tym zakresie uznać należy, że wnosząca protest konstruuje swoiste domniemanie

faktyczne (art. 231 k.p.c.), sprowadzające się do konstatacji, że wyjaśnienie PKW doprowadziło do dopuszczenia do głosowania osób posługujących się niewłaściwymi zaświadczeniami urzędów gminy, co mogło wpłynąć na wynik wyborów. Samo kwestionowane wyjaśnienie PKW nie uprawnia do konstruowania domniemania faktycznego zgodnego z twierdzeniem wnoszącej protest, i już z tego powodu nie można uznać stawianego zarzutu za wykazany. Samo przeświadczenie wnoszącej protest, że tak było, nie jest wystarczające i nie stanowi dowodu, o którym mowa we wskazanym wyżej przepisie.

Tym się kierując orzeczono jak w postanowieniu na podstawie art. 74 ust. 1 ustawy.